

Tuần Báo Vô Vi

27 tháng 11 năm 2011

Số 57

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự phát tâm của bạn đạo có giá trị hay không ?
- 2) Bé bàn bạc với bạn đạo mọi khía cạnh, Bé có khỏe không ?
- 3) Thanh tịnh là sao ?
- 4) Những phản hồn ở cõi khác đến đây để làm gì ?
- 5) Con người yếu hèn lại muốn nhiều chuyện tại sao ?
- 6) Sau khi cuộc chung vui, Bé lại phải rời nơi đây tiếp tục đi nơi khác, Bé có mệt mỏi không ?
- 7) Bé gặp những người bệnh xin tu thì Bé phải làm sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 21 tháng 4 năm 1993

1) Hỏi : Sự phát tâm của bạn đạo có giá trị hay không?

Đáp : Thưa, sự phát tâm luôn luôn cao quý. Bé lúc nào Bé cũng tán thưởng nghĩa cử cao quý này. Ngày nay ở các nơi đều có thiện đường cho nhơn gian có cơ hội tu học, truy tầm chơn lý cũng do sự phát tâm của bạn đạo mà có, tâm thành dứt khoát độ tha tại trần là ác nghiệp sẽ tiêu tan, tự tạo thiện nghiệp cho quần sanh cộng hưởng. Nếu trong xã hội có nhiều nơi phát tâm thì xã hội sẽ được trong lành và tốt đẹp hơn. Bé cảm thấy an vui khi được đến một nơi thật sự phát tâm, dù xa xôi cho đến mấy, Bé cũng lặn lội đến nơi thăm viếng.

Kệ:

Tâm tu thực hiện thức triển miên
Điển giới quán thông tiếp nối liên
Hạnh đức tràn đầy do ý nguyện
Thành tâm tu luyện chuyển tầm duyên.

Ngày 21 tháng 04 năm 1993

THIỆN ĐƯỜNG ÁNH QUANG

ÁNH QUANG ban chiếu độ nhơn gian
Tự hợp chung vui trí tự bàn
Lập hạnh gieo trồng tâm phước đức
Cùng vui sum họp tự phân bàn
Phân bàn tự thức cảm an
Cùng chung học hỏi cùng bàn cùng tu
Tâm linh khai sáng chẳng mù
Ôn hòa thanh tịnh trùng tu hoài hoài
Tâm minh xuất phát thanh đài
Hướng tâm thanh nhẹ hai vai nhẹ nhàng
Thực hành tâm óc phát quang
Quy nguyên giềng mối đàng hoàng hơn xưa
Tình Trời biến đổi nắng mưa
Quy y Phật Pháp mới vừa lòng nhân
Thực hành sớm tối chuyên cần
Quy y Phật Pháp lần lần tiến lên
Cần khôn vũ trụ Bề Trên
Giữ tâm thanh tịnh đạt nền thanh cao
Hồn tu thanh nhẹ ra vào
Thức tâm học hỏi thấp cao giới tăng
Nguyện tu đóng góp một phần
Dựng xây xây dựng lần lần khai thông
Trọn lành ôm giữ ý công
Không còn loạn động một lòng tự tu.

Kính bái,
LƯƠNG SĨ HẰNG

Ngày 22 tháng 4 năm 1993

2) Hỏi : Bé bàn bạc với bạn đạo mọi khía cạnh, Bé có khỏe không ?

Đáp : Thưa, Bé rất vui được cơ hội bàn bạc với nhiều bạn đạo và đã được cơ hội giải quyết mọi trạng thái bất ổn của bạn đạo, Bé lại có cơ hội học hỏi thêm. Sự nhịn nhục của Bé lại được tăng trong thực hành, mọi người đều vui, Bé rất hài lòng, được cơ hội sống chung trong giây phút chông gai, nhưng tâm của Bé lúc nào cũng bình thản, sau khi học hỏi.

Kệ:

Trí tâm khai triển chẳng đua đòi
Học hỏi không ngừng tự xét coi
Ai đã tâm trần không hiểu biết
Tự tu tự tiến sống thanh hoài.

Ngày 23 tháng 4 năm 1993 3) Hỏi : Thanh tịnh là sao ? Đáp : Thưa, thanh tịnh là cảm thức mọi trạng thái là một, cuối cùng phải trở về không và thanh tịnh. Sự sống đã chứng minh cho mọi người biết rằng: Đến đây với hai bàn tay không và sẽ trở về với hai bàn tay không, chẳng còn dính líu một vật gì khi chết nhắm mắt cả. Chỉ ôm tâm thức nhìn nhục mà thăng hoa mà thôi. Luật Trời của cuộc sống đưa tâm của con người trở về thanh tịnh sau khi động loạn. Kệ: Sanh trụ tiêu tan chẳng còn luận bàn Tu hành tự giải chẳng còn mang Trí tâm thanh nhẹ tùy duyên tiến Khó khổ chẳng mang tự triển mang.	Ngày 24 tháng 4 năm 1993 4) Hỏi : Những phần hồn ở cõi khác đến đây để làm gì ? Đáp : Thưa, những phần hồn ở cõi khác đến đây để học hỏi luật sanh trụ hoại diệt và hồi sinh như mọi người, sự cảm thức tùy theo duyên nghiệp mà tiến hóa. Kệ: Cảm thức lân la cảm nỗi phiền Thức hồn tu tiến tự mình xuyên Duyên may ngộ đạo tâm từ phát Trời Phật ân ban khắp các miền.
Ngày 25 tháng 4 năm 1993 5) Hỏi : Con người yếu hèn lại muốn nhiều chuyện tại sao ? Đáp : Thưa, luật tiến hóa phải muốn nhiều chuyện, nhưng sau muốn không có kết quả gì bắt buộc tự lui về thanh tịnh, buông bỏ sự việc không cần thiết, mà tự trở về với sự việc cần thiết cho tâm linh, tức là tu bổ sửa chữa nguyên lý sanh tồn sẵn có. Kệ: Tu tâm kích động thức phân hòa Thế sự đa đoan chẳng muốn ra Tự nguyện thực hành cho đến đích Tâm thân thanh tịnh sống an hòa. TẠM BIỆT Xác xa nhưng tâm không xa Thương yêu vẫn giữ chan hòa tình thương Hạnh tu khai triển mở đường Nói theo chánh pháp gieo gương thế trần Tâm minh thức giác lần lần Quy y một cõi cao tăng cứ đi Tự mình khai triển dự thi Đời là tạm cảnh ta thì thức tâm Trở về nguyên lý diệu thâm Hào quang sáng chói tự tâm tự đi Chẳng còn lý luận nghĩ suy Thực thi chánh pháp tùy nghi tiến dần Siêng năng thực hiện chuyên cần Trời ban tình đẹp lần lần tiến lên Dắt diu có sẵn Bê Trên Thanh thanh diệu diệu đạt nền cảm an.	Ngày 26 tháng 4 năm 1993 6) Hỏi : Sau khi cuộc chung vui, Bé lại phải rời nơi đây tiếp tục đi nơi khác, Bé có mệt mỏi không ? Đáp : Thưa, sau thời gian được phục vụ mọi người, Bé rất vui và khỏe mạnh, Bé không mệt như người đời không tu. Bé dậy sớm Bé làm việc nhiều, Bé lại vui, tức mọi việc đều được hoàn tất trong ngày. Kệ: Chung vui đánh thức đêm ngày Giải mở xong xuôi trí đổi thay Toàn diện trong lành tâm thức giác Tâm thân an ổn ở đời nay. Ngày 27 tháng 4 năm 1993 7) Hỏi : Bé gặp những người bệnh xin tu thì Bé phải làm sao ? Đáp : Thưa, Bé vẫn kiên nhẫn bàn bạc với họ từ sai lầm này đến sai lầm kia, để phân tách rõ rệt lỗi thoát cho căn bệnh và chỉ đường lối cho họ tự thức. Kệ: Duyên lành hóa độ tâm thân Thức giác tự tu tự tiến lần Khổ! Khổ! Thức hồn tâm tự giải Thực hành chơn pháp tự mình phân.

Tiểu Sử Về Ông Tám

Bạn đạo: Thưa ông Tám, anh Yêm có viết thư về mấy lần đều có yêu cầu anh Ba viết giùm cái tiểu sử về ông Tám để cho bên đó các bạn đạo hiểu rõ hơn về ông Tám. Vì hôm nay luôn tiện có thâu băng, ông Tám có thể nói sơ qua tiểu sử của ông Tám là cái lịch trình có thể nói không ông Tám?

Thầy: Nói làm sao? Nói rồi, nói lâu rồi, viết trong giấy hết rồi.

Bạn đạo: Đâu có, đâu có tài liệu nào đâu? Như ông Tám làm cái gì? Rồi cái kỳ ông Tám chết hồi mấy tuổi, và ông Tám trở lại mấy năm sau gặp ông Tư hay gì. Không có ông Tám! Không ai có tài liệu đó hết hà.

Thầy: Có thâu băng hết rồi.

Bạn đạo: Không có, không có liên tục thành ra không biết giai đoạn nào.

Thầy: Mà chi, rồi đặt vấn đề mê tín nữa. Bây giờ có cái pháp đi gọn, đi tắt không đi mà nghĩ vấn đề đó.

Bạn đạo: Không phải Tây phương họ khác ông Tám. Họ muốn biết rõ về một nhân vật nào họ cần biết sơ cái tiểu sử của người đó từ cái trước đi tới cái thanh chứ ông Tám. Từ hồi đó không tu rồi đi tới tu.

Bạn đạo: Cứ nói đi ông Tám lọt lòng mẹ ngay cái nách, nách á.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, Hòa có biết rõ về cái khoảng thời gian của ông Tám lúc nào ông Tám bị chết, rồi lúc nào gặp ông Tư rồi lúc nào ông Tám tu thành, Hòa biết không ông Tám?

Thầy: Tui, cái người của tôi nó khác. Từ thuở bé... Thuở bé sanh ra làm người thì nó trắng trẻo như một cô gái, thì lúc đó cha mẹ cho ăn bận đồ con gái và mọi người giành ẵm tôi để có quà. ẵm tôi đi đâu thì họ cũng cho bánh cho trái. Cho nên, các vị giành ẵm tôi đi tới nhà nào cũng có đồ ăn, tới bà nào cũng ẵm, hun, mê trắng trẻo, giống con gái bận đồ con gái không. Rồi bệnh, kể tiếp bệnh là không đi được. Bệnh nằm hoài, nằm hoài, nằm hoài, mà trong lúc nằm đó tới sáu tuổi mới biết bắt đầu có một bữa đó thì đứng dậy cái đi được. Cả nhà mừng, người ta vỗ tay. Hồi đó, gia đình không nuôi bởi vì sợ rằng nếu ở nuôi gia đình thì khắc chết tôi, đem gởi cho bà cô nuôi, bà cô đó là người ở bên Tàu qua săn sóc kỹ lắm.

Thì tự nhiên, một bữa trưa tôi đứng dậy tôi đi được. Cả nhà mừng. Hồi nhỏ đi không được, bệnh hoài. Rồi lớn lên, đi được rồi thì đi học. Học abc đánh vần ngược, đánh vần xuôi đó rồi cũng không học nữa. Không học thì tới mười tuổi trong lúc đó ham đi coi cinema câm, vô trong rạp hát coi cinema câm, coi bát tiên hóa hải thấy thích lắm. Ông Lý Tiết Hoài ông đổ cái bầu xuống cái nước nó cạn đi qua, mình ra cái biển Quy Nhơn dòm hoài. Tao nhất định tao luyện cái pháp ông Lý Tiết Hoài để tao đổ cái sông này tao chạy qua bên kia chơi rồi tao chạy về, ý nghĩ vậy đó. Mà rủ thằng em đi, có thằng em bạn dì, thôi có tiền mua hai bánh mì thôi, hai đứa mình lên núi luyện làm Tiên Lý Tiết Hoài. Mà đi lên tới sớm mơi, ăn tới chiều, ăn hết hai bánh mì mà cũng không biết nhà ở đâu, ở trên mấy cái lùm cây, cũng không sợ cộp, hai thằng nhỏ.

Bạn đạo: Lúc đó mấy tuổi ông Tám.

Thầy: Lúc đó mười tuổi. Rồi đi bộ về, đi bộ về nhà tới tôi bởi vì hết đồ ăn rồi, kêu bằng đi tu làm tiên đó. Từ đó sống trong hoàn cảnh kêu bằng đi học mà nó cũng bệnh hoài, ốm lắm. Học có bữa học, bữa không kể hầu như không có đi học. Lên tới mười ba, mười bốn tuổi cũng có đi học; học sơ sơ mấy trường dòng rồi vậy thôi rồi nó cũng bệnh. Rồi mình có cái ý nghĩ tại sao mình sống trong gia đình đông người như thế này mà không làm được việc gì giúp gia đình. Trong đó lại bật ra một ý nghĩ muốn giúp gia đình. Mà giúp cái gì đây! Gia đình thì có xe đồ chạy Quy Nhơn - Kontum, rồi bây giờ mình phải giúp cái gì? Sửa máy ư? Lái xe thì mình nhỏ quá lái không được. Sửa máy hả? Mình nói ông già: “Ba dẫn con vô garage coi thợ sửa máy, con đi chừng tuần lễ con về biết làm máy”. Ông nói: “Tôi đánh một bạt tai mày, con nít biết mẹ gì mà cứ đòi đi chỗ này chỗ nọ. Ở nhà không được đi”. Tôi nói: “Không, ba cứ dẫn đi, tôi biết nói chuyện, ông kỹ sư sẽ thương tôi. Vô gặp kỹ sư máy engineer mechanic. Hỏi ông: “Ông cho phép tôi coi người ta sửa máy và nếu gì có thắc mắc ông cắt nghĩa giùm tôi nhé”. Tới đó thấy tụi nó đương rà cái ... (nghe không rõ). rà bằng cách nào. Tôi nói tại sao mắc công rà lâu như thế này, ông nói làm cho nó bóng, cho nó nhoáng thì nó chạy đều tua và nó không có

lột. Tôi nói hay hé mình dòm trong ý nghĩ cái nào cũng phải lảng hết, nó mới không có bị lột. Tôi dòm tôi thấy cái này nó dễ mà, gì mà đi kiểm thợ đồ dữ quá, có gì khó khăn đâu, phải không? Tôi về tôi nói với ông già: “Tôi dòm sơ qua là tôi biết sửa xe rồi”. Ông nói: “Cũng là làm tăng, mày nói dóc suốt đời”. Tôi nói: “Không có nói dóc đâu. Bữa nào ba cho đi nữa, đi ít ngày liên tục thì tôi biết làm tới coi xoáy xú báp đồ biết làm, coi đặt máy là biết làm”. Ở nhà máy hư, tôi làm, không đưa ra garage làm, tôi sửa. Cho nên tôi là phụ trách về sửa máy móc; làm việc tới ba giờ khuya luôn. Xe về là tôi làm tôi coi hết, bởi vì đường đó mà nó hư một cái là chết, nguy hiểm lắm. Coi dưới đất này kia, kia nọ, vi-tét¹ máy, ma-nhê-tô² hồi xưa chạy ma-nhê-tô. Tôi coi săn sóc tới ba giờ khuya, tôi ngồi trên xe tôi ngủ luôn, bởi tôi phải đi theo xe, không đi theo xe nó ăn đầu ăn đuôi hết. Mà tôi đi theo xe thì tất cả anh em xe rất mến tôi và khách hàng rất mến tôi. Mà trong lúc chúng tôi chạy xe hồi xưa kêu bằng dao búa mới kiếm được khách hàng. Tôi lại có ý nghĩ khác không dùng dao búa nhưng mà chỉ chạy đúng giờ thôi. Đưa tôi lên chỉ huy cái xe đi thì tôi phải đúng giờ chạy, tuyên bố với bà con xe tôi chạy đúng giờ, chứ không có đợi khách. Mà nếu đợi khách thì ở đó nó giành giật, thằng giành cái dù, thằng giành cái gói, nó đánh nhau. Tôi đúng giờ chạy thì người ta thấy quen. Ban đầu chạy đi aller retour³ phải lỗ vốn, phải bù tiền vô; anh chửi, chị chửi, em chửi, tôi nói thầy kệ bởi vì giao quyền cho tôi lỗ cũng phải chịu, phải ba tháng. Rồi mai cũng tiếp tục chạy nữa, lần lần, lần lần khách nó biết rồi nó chạy đi ngoài đầu cầu nó đợi. Xe tôi lúc nào cũng đầy, mà chạy đúng giờ. Máy giờ tới KonTum là máy giờ tới KonTum, máy giờ tới tới Quy Nhơn là máy giờ tới Quy Nhơn, thành ra tôi luôn luôn không có giành khách. Máy thằng cạnh tranh nó nói bây giờ phải thủ tiêu thằng Tường Giới Thạch, thủ tiêu thằng Tường Giới Thạch. Tôi mới chặn xe ngay chỗ đèo Mang Yang⁴, tôi hỏi: “Anh muốn thủ tiêu tôi bằng cách nào thì giữa bao nhiêu người; tôi đứng đây anh thủ tiêu. Anh thấy tôi nhỏ anh ăn hiếp, thấy không? Nhưng mà chưa chắc gì anh đánh ăn tôi. Bây giờ, nghĩa là cái nghề dao búa tôi không làm nhưng mà anh cần thủ sức với nhau thì tôi cũng làm nữa”. Anh kia mới

xin lỗi, nói xin lỗi anh tôi bị vì tức giận nói vậy thôi chứ không có đến nỗi gì mà đánh giết, em còn nhỏ mà, không lý như vậy. Tôi nói: “Không, anh phải nói rành. Bao nhiêu người khách ở đây phân chứng là anh định giết tôi thì tôi bằng lòng chết tôi tới với anh thì anh tính thế nào? Rồi bây giờ từ rày về sau mình xử hòa, không được nói câu nói đó nữa. Nó êm, mọi người trên xe vỗ tay, thằng nhỏ này ngon quá, thằng nhỏ này ngon quá. Rồi từ đó tôi tiếp tục đi thì khách hàng mến ai cũng gởi tiền tôi mua hàng, thương mến lắm. Xe tôi đông khách và đi đúng giờ và chờ đúng chứ không có chờ quá. Thì ban đầu thấy không có nhiều tiền, sau này tiền tôi vô đều đều cho gia đình. Rồi trong lúc đó thời kỳ Nhật Bồn không có vỏ xe hơi nữa, nghỉ. Rồi gia đình, anh thứ hai tôi nói rằng: mày lớn rồi mày ăn mày đi chơi không, bởi vì không có việc làm, ở nhà sao được. Tôi nghe câu nói này, được, tôi kiếm việc làm. Tôi xin việc ở một cái hãng. Tôi đăng ký nó có một cái hãng ở Sài Gòn. Tôi xin việc vô đó làm, tôi làm má chín nghĩa là viết thư chữ Pháp và đánh điện đồ kia kia nọ, thơ ký vậy đó. Xin vô, vô đây làm, vô làm một thời gian ở trong này thì ông Má chín trên này đi lên cò bót sao bị Tây đánh xung mặt, xin nghỉ, kêu tôi vô làm. Ông cò hồi trước ông cò Tây dữ lắm. Mà nó dữ với những người không thông thạo tiếng Pháp, nói u ơ, ú ớ, nó dữ lắm. Còn mấy người mà nói tiếng Pháp thông thạo, không có. Mà tôi làm sao tôi có học nhiều mà tôi có thể nói tiếng Pháp thông thạo. Tôi tự học nhiều hơn. Tôi tự nghiên cứu tự dịch ra mà làm thâm kín thôi. Tôi học ba giờ khuya không có học ban ngày, ban ngày không có ai thấy tôi học chữ nghĩa gì hết, hai ba giờ khuya tôi thắp đèn tôi học thôi, chút ngủ. Thì lúc đó tôi thấy ông cậu tôi làm cái đơn xin việc làm mà chữ Tây làm đi làm lại làm không xong, tôi nói thôi cậu đưa con làm cho chút xíu đồ quỹ này viết có mấy chữ. Mày học chữ Tây hồi nào? Vậy mà biết hết. Ông nói thôi con làm thử coi thì tôi viết cho ông chút xíu cái đơn ông đi làm. Ông mới đi nói với ông già tôi: “Trời ơi! Nó bây giờ chữ Tây hay hơn anh nữa.” “Thằng quỹ này nó học ở đâu mà tôi thấy nó chạy u họa không. Nó có làm mẹ gì đâu mà nó học. Nó học hồi nào đâu có ai biết, bình hoài mà học gì”. Rồi sau đó ông biết tôi biết chữ Tây, rồi tôi nói tôi đi làm ông mới chịu gởi tôi vô trong Sài Gòn làm. Hồi đó ông may cho tôi bộ đồ vest có mười hai đồng. Ông nói tao cho mày lần này là lần chót cuối cùng mày con nít mà mày vô Sài Gòn bị người ta

¹ Vitesse: Tốc độ.

² Magnéto: Máy phát điện một chiều cỡ nhỏ.

³ Aller retour: Đi khứ hồi.

⁴ Đèo Mang Yang: ở Gia Lai.

phình đi plantation⁵. Mày làm cu ly suốt đời, ở nhà sung sướng không chịu, chịu đi làm. Tôi nói: “Không, tôi phải đi làm. Tôi con người không muốn sống và ăn bám của gia đình và tôi là con người sẽ nuôi gia đình; nói trước cho ba biết như vậy”. “Cũng là làm tàng nữa, tao thiết tao muốn vỗ mày bặt tay này kia kia nọ nữa”. Nói dữ lắm nhưng mà thương lắm.

Bạn đạo: Lúc đó mấy tuổi ông Tám.

Thầy: Vô đây mười mấy tuổi, mười sáu tuổi hay mười bảy tuổi gì đó, quên rồi hồi còn nhỏ. Vô thì bạn cái quần hồi đó mình bạn quần cụt, quần tây cụt như tụi scout⁶. Chút xíu ốm thì ông chủ ông dẫn xuống hãng Apto(?) đi làm thông ngôn, đi gặp ông directeur⁷ mà mình có chút xíu. Nó đứng nó nói với thằng đó đâu có nói với mình. Nó nói đã rồi tôi dịch lại cho thằng kia nghe. Thằng kia nói tôi dịch lại cho thằng này nghe, rồi thằng Tây nó rờ đầu. Chà, anh là interprète⁸ thông ngôn, anh ngồi chơi ngồi chơi, có chút xíu. Hồi đó tôi ốm lắm, có chút xíu. Về, chủ nó nói: “Ngon thiệt, ngon thiệt. Xuống cái thằng Tây rờ đầu bắt ghe cho nó ngồi liền, vô bắt làm đơn này kia, kia nọ”. Bởi vì thằng Má Chín(?) làm cái đơn ba bốn ngày lận. Còn tôi làm đơn rồi, nó đồn xung quanh đánh điện tín tôi viết chút xíu chứ mấy, bởi vì ăn cắp lượm ba cái đồ demi-faire (?) ... chuyện buôn bán không, nó trúng tủ, mình nộp ngay chỗ đó biết không. Vô bao hết mấy tiệm ở chung quanh. À, ông Má Chín(?) này hay lắm, ông viết đồ có chút xíu, chút xíu xong hà. Rồi nó đồn tới ... (nghe không rõ) gì cũng tôi hết trội, tới lúc đó lần lần, lần lần có lương. Lương vô đâu có mười hai đồng; làm hai tháng lên hai chục đồng, xài đâu có hết. Hai chục đồng bạc xài không hết, dư tiền. Mà vô đó là nó có căn phòng cho mình và có một thằng bồi để phục dịch cho mình, có một thằng bồi lo công chuyện cho tôi. Tôi vô tới bữa đầu, hồi tôi bước vô bữa đầu mới vô tới trưa là chiều tôi đi Sài Gòn liền, không biết đường xuống cái ga Quignac (?) chỗ đó có chút xíu mà mình không biết đường. Lên xích lô nói: “Trời ơi! Tôi bị uống rượu say quá, nó chóng mặt quá, anh chở tôi qua đường Calmette gần đây chút xíu”.

— “Số nhà mấy?”

Làm bộ say rượu. Ông chở tới đúng ngay. Thằng bạn nói: “Tại sao mày làm sao mày có thể đi xuống được”. Tôi nói: “Tao có kế hoạch. Lúc nào tao cũng chỉ huy mày đâu phải mày chỉ huy tao”. (Thầy cười). Hồi nhỏ tôi chỉ huy nó không hà. Mà mình ở nhà quê ra làm sao có cái lệ làng không có ai dẫn có thể đi tới được. Tôi đi được, tôi đi được lên nói chuyện nó rồi, xuống hai đứa nói chuyện mừng quá, rồi đi ra ga, thì nó nói mày đi được không tao dẫn đi, tôi nói khỏi cần tao đến được thì tao phải đi được, làm tàng nữa, đi trật cha nó ra bờ sông luôn. Cũng làm bộ nhức đầu, kêu xích lô chở tới ga Quignac (?). (Thầy cười) Có chút xíu mà làm tàng lắm, đi về đi xe lửa mà, đi xe lửa điện về Chợ Lớn, cả tiệm hết hồn. Trời ơi! Ông đi đâu phải có thằng dẫn ông đi chứ, Sài Gòn - Chợ Lớn mà ông muốn đi đâu ông đi há. Tôi nói: “Ồ! Cái này tôi quen thuộc lâu rồi chỗ nào tôi không biết”.

— “Ông vô đây lâu không?”

— “Không vô, nhưng tôi biết hết á. Bây giờ anh muốn đi đâu tôi đi cho”.

Tụi nó không cho người đi theo nữa, nó đi theo bọc bội lắm mình phải bao ăn bao uống mà mình mới vô, chưa lãnh lương. Sau tiền vô nhiều rồi má chín phải có xích lô đi Sài Gòn. Sài Gòn - Chợ Lớn đi bằng xích lô là hạng sang đó nghen. Bạn sơ mi trắng không hà, sơ mi trắng, áo vest trắng, giày trắng, cái gì cũng trắng hết, đi xuống hãng thắt cà-vát trắng không hà, chơi cái gì cũng trắng hết. Mà tôi đại diện cho công ty, công ty représentant commercial, đại diện thương mại nghĩa là từ miền trung chở bắp chở đậu này kia, kia nọ vô, mình bán mình ăn commission, ăn hoa hồng. Thì tôi đi, tôi nào tôi cũng phải đi liên lạc vô phòng ngủ nào ở, phòng ngủ nào ở mình phải gặp nó, bởi vì khi vô là cầm cái điện tín mình phải đi tới tiếp xúc, thì mình ăn trên ngồi trước không. Cái số phải sướng không? Xài tiền thì biết đi đâu kiếm ra được. Hồi nào giờ tôi vậy. Tôi làm ở đâu cũng vậy, ăn cái tiệm nào xong, ký tên rồi chủ trả chứ tôi không có trả tiền của mình. Thì từ đó sung sướng lắm, làm việc dễ dãi; chủ thương, khách hàng thương. Một thời gian mình thấy nếu mình đi làm hoài cũng không được, mình phải tự lập ra coi thử buôn bán nó ra làm sao; tính làm xuất nhập cảng coi nó làm sao nhưng mà không được. Sau, tôi mới chạy đi Nam Vang chơi, đi một tua Nam Vang chơi rồi từ đó nó mới khai thông ra buôn bán này kia, kia nọ, chạy đồ từ Nam Vang xuống để nuôi sống mà một mình theo tôi lời dư xài luôn luôn thành ra tôi không có trụ ở nhà, ở

⁵ Plantation: Đồn điền.

⁶ Scout: Hướng đạo.

⁷ Directeur: Giám đốc.

⁸ Interprète: Người thông ngôn.

Nam Vang cũng phòng ngủ mà ở Sài Gòn cũng phòng ngủ mà quần áo tôi không bao giờ có sẵn, xách tay đâu, chỗ nào tôi cũng có quần áo, tôi xuống là tôi bận, tôi xuống là tôi bận thôi.

Cho nên, cuộc đời mình thấy chán - bắt đầu chán đời, bắt đầu chán đời thích đi tu. Hồi xưa thích đi tu, nghe cái chuyện tu thích lắm. Thay vì người ta đi chơi, mình đi nghe người ta tụng kinh, thích đi nghe tụng kinh. Ai chỗ nào tu mình cũng muốn đi nghe tụng kinh. Rồi làm ăn thấy nguyên là tội xảo trá không, mình vô sâu trong vấn đề thấy toàn là xảo trá và lường gạt. Rồi từ đó đi sâu, đi sâu xuống nữa, tôi chán, không muốn làm gì nữa. Cũng như con người đi tới chỗ tiêu cực thấy cái đời là không ưa, ghét nhất là tiền bạc, tôi ghét nhất là tiền bạc.

Không thích. Thì lúc đó người ta mới cầu cơ, cầu cơ vậy nè, cầu cơ để lên, ba người mới cầu được cơ và có thể nói chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, bởi vì giai đoạn kia tôi cúp, phức tạp cũng vô ích, nói cũng vô ích. Đi tới chỗ cầu cơ, cầu cơ thì ban đầu người ta cầu tới ba người. Sau này, tôi một mình, tôi cầu lên. A! Tôi nói cái này hay để mình về phòng mình chơi, đóng cửa phòng lại cầu. Mà nó cầu nói lý lịch người nào, quá trình người nào nói cũng đúng hết trời, mình thấy hay quá. Vậy thôi tôi nói thôi không nên lên cơ mà vô trong tay tôi nè, cho vô trong tay tôi chơi, khi tôi muốn cái gì nắm cây viết viết, nó trả lời những câu chuyện rất rõ ràng.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 13/08/1978)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Tiền và Hậu Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 tại Siêm Rệp, Cam Bốt (tiếp theo)

Đi Tour Angkor (Đền Đế Thiên Đế Thích)

Sau mấy ngày Đại Hội, 2/3 bạn đạo ra phi trường đáp máy bay về và đi xe buýt về. Một số ở lại đi tham quan dãy đền nổi tiếng của người Khơ Me.

Angkor Thom rộng 10 Km vuông. Hai bên đường đi vào đền có những hình tượng đá khắc từ bao trăm năm đặt ngồi khoảng cách đều nhau. Tất cả tượng đá là biểu tượng cho thần thánh, âm binh như đón chào du khách. Càng đi sâu vào trong, qua những đường có mái che dài dành riêng cho từng khu. Khách tham quan có thể nhìn thấy nhiều hình khắc trên tường đá. Hình tượng nào cũng có ý nghĩa riêng biệt, muốn nói hay ghi lại điều gì. Có cả hình voi, beo là dấu tích của nơi thờ phượng. Anh hướng dẫn du lịch riêng cho khu đền đài nói về công trình của những đàn voi kéo đá to và nặng lên xây đền (nghĩ lại mà thương cho đàn voi đã nhọc công, khổ thân kéo những tảng đá ngoài sức mấy chục người khiêng). Có một tượng làm cho mọi người thấy thư giãn và thích đứng gần chụp hình lưu niệm nhất. Đó là một tượng khổng lồ luôn luôn mỉm cười, cho dù

du khách đứng ngắm nhìn từ bất cứ khía cạnh nào (trừ từ phía sau đầu tượng ra, nhé).

Nơi có tượng mỉm cười tên: Bayon Temple. Anh hướng dẫn du lịch đền đài nói: Nếu du khách đến khu đền này sáng sớm, hay ở đến chiều tối, sẽ được chiêm ngưỡng cảnh tia nắng bình minh và ánh sáng hoàng hôn chiếu trên những tượng đá đủ màu khác nhau rất ngoạn mục (trừ phi du khách ngủ lại qua đêm, chứ không thể nào đến và đi ... kịp đâu du khách à ...). Đền Angkor Wat ở trong khu trũng, rộng bao la. Sau nhiều trận động đất, thiên tai, chiến tranh, những hòn đá chồng lên nhau như có bàn tay nghệ nhân xếp đặt, vẫn chưa rơi xuống. Nhiều tượng bị chặt đầu, còn từ cổ xuống, vẫn chưa bị soi mòn theo thời gian. Mỗi vách tường có hình tượng khắc rất tỉ mỉ, tinh vi khác nhau để nói lên một câu chuyện hay chi tiết của tượng được khắc đó. Anh hướng dẫn khách thăm viếng đền đó ai phân biệt được cả trăm hình đàn bà được khắc trên tường đá ... xem ai là người chưa sanh đẻ ??? Đa số du khách đàn ông nghiêng từ phải qua trái, cúi xuống nhìn cho kỹ, đứng ra xa, nheo mắt quan sát ... đủ kiểu

làm anh ta phải phì cười, rồi anh ta thản nhiên chỉ vào mấy lần nứt lẩn tẩn ở bụng dưới của tượng đàn bà. Còn bụng của những tượng ... cô gái kia ... thẳng băng. Lại một điều là bức tường có nhiều tượng đàn bà được khắc đó ở ngoài trời nắng mưa, không mái che bao trăm năm rồi.

Kể đến là những nhà điêu khắc xưa còn có sáng kiến kiểu mẫu nữ trang, vương miện cổ điển mà thợ vàng giỏi ngày nay muốn bắt chước làm cũng không giống được. Ngoài những màn múa của tiên nữ, còn có những câu chuyện như Địa Ngục Du Ký, diễn tả bằng tượng đá khắc, cũng như chuyện thần tiên của phái Hindu. Người Pháp là đoàn thám hiểm đầu tiên đến những khu rừng rậm rạp của Campuchia khám phá ra có những đền đài độc nhất vô nhị trên thế giới được rừng cây bảo tồn qua bao trăm năm. Đó là đền: Ta Prohm, được xây bằng cát màu hồng. Trên vách tường - cho đến nay - những nét khắc tỉ mỉ, tinh vi vẫn chưa bị soi mòn. Nhỏ hơn đền Angkor Wat là đền Bauteay Srei được xem là temple lưu giữ những nữ trang cổ điển nhất của Campuchia. Vì thời gian có hạn, nên chuyến du ngoạn sau Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 không thể thăm viếng thêm nhiều đền đài khác như: Takeo, Thommanon, Chausay, Tevoda, và Ta Prohm.

Sau chuyến đi tham quan dãy đền đài Angkor Wat, số bạn đạo còn lại ngồi xe buýt về lại Việt Nam. Một tuần lễ sau, cháu Tường bên Honolulu điện thoại sang Thủ Đức hỏi thăm về chuyến đi tham quan đền Angkor của bạn đạo. Cháu cho biết là du khách vào thăm đền sau thời gian bạn đạo đi một tuần. Lúc họ còn đang ở trong đó thì nước lũ tràn vào, đoàn du lịch phải gọi máy bay trực thăng bốc người ra.

Đúng là những chuyện xấu xảy ra bất ngờ về thời tiết, chỉ có trước và sau khi người tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí đến và đi mà thôi.

Du ngoạn Biển Hồ

Nếu ai từng ấn tượng trước vẻ đẹp của dòng Mekong hùng vĩ thì cũng sẽ không bỏ qua cơ hội khám phá một hợp lưu của nó trên xứ sở Chùa Tháp - Biển Hồ Tonlé Sap, giữa bốn bề sóng nước là ngôi chợ và làng nổi thu hút khách khắp nơi đến trải nghiệm cuộc sống trên sông của cả một cộng đồng với nhiều sắc dân nhất.

Khởi hành từ cố đô Siem Riep khoảng hơn 12 km xuyên qua con đường tráng nhựa dẫn vào bên cạnh khoảng hơn 12 Km, trải ra trước mặt du khách bốn bề sông nước và những nhóm lục bình trôi lững lờ. Tới bên du khách phải đi thuyền nhỏ ra tham quan Biển Hồ.

Ngoài Ăngkor thì nhiều du khách người Việt sang Campuchia đều muốn được một lần ghé thăm hồ Tonlé Sap có lẽ vì muốn trải nghiệm cuộc sống của cư dân làng nổi ở đây hay để thấy được sự bao la của Biển Hồ như câu ca dao: "Cha Mẹ thương con như Biển Hồ lai láng". Những chiếc thuyền rẽ nước đưa du khách vươn ra giữa mênh mông trời biển tiến sâu vào làng nổi của Cộng Đồng người Việt, Chăm, Khmer, sống quần cư theo con nước Tonlé Sap.

Đối với những du khách mang tấm lòng thiện nguyện thì chuyến hành trình này luôn để lại những cảm xúc khó quên khi hòa mình vào cảnh sinh hoạt của đồng bào Việt Nam trên đất khách. Chính vì vậy nhiều người còn gọi vui đây là chuyến đi kết hợp du ngoạn với công tác xã hội. Do đó, thường thì nhiều du khách chuẩn bị trước các món quà nhỏ như kẹo bánh, mì gói, sữa đặc có đường, sách vở ... đến thăm ngôi trường Việt Nam duy nhất trên Biển Hồ và tặng quà cho các em nhỏ nơi đây.

Để chấm dứt bài tường thuật chuyến tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011, tôi xin kể về chương trình đi Biển Hồ để giúp đỡ những người Việt Nam sống thành một làng trên thuyền bè nổi, ven Biển Hồ. Trường học cho trẻ em tại Biển Hồ đang cần sự giúp đỡ cả công và của. Có hai bạn tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp từ Mỹ Tho, Việt Nam đã tình nguyện qua dạy tiếng Việt tại trường đó và được bạn đạo hải ngoại hỗ trợ tham dự Đại Hội 2011 tại Siem Riep.

Sau bữa ăn sáng mọi người nôn nao lên xe để đi Biển Hồ. Chương trình đi thăm người Việt Nam trên Biển Hồ phải thay đổi vào phút chót vì nước lụt trước khi Đại Hội bắt đầu, chưa rút kịp. Theo lời nói của anh hướng dẫn du lịch, tài xế phải đổi sang hướng nước đã rút nhiều hơn, nơi có chùa của người Khơ Me nghèo. Bạn đạo thay phiên nhau bung những thùng sữa, mì gói và kẹo từ trong tiệm ra, đưa lên xe, rồi từ trên xe chuyển mọi thứ xuống nơi đến. Một số người thất vọng vì không đi thăm

và giúp đỡ người Việt Nam sinh sống trên Biển Hồ lần này. Nhưng những bác lớn tuổi tin vào câu: "Tiền Chủ Hậu Khách" của người xưa để lại, nên vui vẻ chấp nhận việc giúp người Khờ Me trước (Dù người Việt sống trên đất Campuchia đã lâu năm, nhưng ... vẫn là khách). Ngoài các thứ trên, các bác còn cho thêm mỗi người từ \$1- \$2 đô la hoặc tiền Cam Bốt. Số tiền mặt còn lại, Ban Cứu Trợ cúng dường cho sư trưởng trụ trì ở chùa đó. Hy vọng lần sau sẽ có dịp gặp người Việt Nam sống tại Campuchia trên Biển Hồ.

Qua 2/3 đoạn đường đi bằng xe buýt đến một địa điểm có xe khác chạy được cả trên đường khô và dưới nước, mọi người phải chuyển xe. Chao ôi, xem bao nhiêu phim gián điệp James Bond # 007. Đây là lần đầu tiên tôi được ngồi trên chiếc xe hơi vừa chạy được trên bờ và dưới nước. Xe vùn vụt, lọc cọc, lục cục, vèo vèo, xà xà, rền rẹt chạy trên đường nước lứt vừa rút đi để lại sỏi, đá, ổ gà nhỏ, sát vào lề đường có nhiều cành cây mọc cong ra đường, chạm vào thành mui xe tạo nên một bản nhạc của James Bond trong màn đuổi bắt và của phim Mission Impossible. Tôi ráng niệm Phật, mà bỗng chốc lại nghe giọng nữ vừa cười khúc khích vừa la: Á, ý, a, a ... hà (thở ra sau phút hồi hộp). Mùi khói của món chuối nướng có bọc lá chuối từ xa bay lại. Nhìn hai bên đường không thấy khói, à thì ra đã đến nơi. Mọi người xuống vào phòng rửa mặt, rồi ra mua nước dừa tươi và chuối nướng.

"Ăn cổ đi trước, lội nước theo sau".

Bạn đạo lần lượt sấn quân cao, bước cẩn thận lên những miếng gỗ bẹt, dài kê làm cầu đặt sát trên mặt đất. Mực nước rút còn lại cao hơn cổ chân, nên mọi người phải cầm giấy, dép lội bằng chân không. Tạch tạch, bẹt pẹt, khoảng một chục đôi dép được thấy xuống cạnh mé mấy khúc cây. Tôi cầm đôi giấy lên rồi xỏ chân vào đôi dép cuối cùng, cẩn thận từng bước, bước lên 3 khúc gỗ nối dài đến cạnh thuyền. Vừa bước, tôi vừa nghĩ thầm: chắc những người vượt biên năm 1975 cũng trải qua cảnh này.

Tiếng đàn ông nói to về phía tôi: "Trả lại đôi dép" khi tôi đã bước đến sát thành tàu có cột dây neo. Tàu chòng chành theo sóng nước. Một cậu đứng dưới nước nâng tay trái, cậu trên tàu kéo tay phải tôi, một chân bước lên, một chân co lấy thế để bước xuống khoang tàu để sẵn chiếc ghế. Thuyền, tàu, hay ca-nô ? Đang nhìn quanh chu vi chiếc tàu thì nghe một bà hỏi: "... ăn xong bánh chuối, còn lá quăng xuống hồ hả ...?" Tôi quay lại tìm xem ... ai dzậy, thì có tiếng đàn ông nói lớn: " ... tàu bắt đầu chạy rồi, niệm Phật đi quý vị ". Được biết khi mùa nước lên, dâng cao, nước dồn về Biển Hồ cùng vô số cá đủ loại. Dân Khờ Me lựa cá giống quây lại nuôi để thu lợi tức sinh sống. Nay quy tụ hơn 200 gia đình làm nghề nuôi cá hợp lại thành một làng. Tất cả ở trên những căn nhà nền là chiếc bè. Hễ nước Biển Hồ dâng lên thì nhà cũng cao theo. Dân Campuchia mặc quốc phục Sarong, gọi là "Champa".

Trên đường về lại Việt Nam, tôi vẫn ngồi cạnh cô Trắc, bạn đạo Nam California. Cô Trắc và ca sĩ Mai Lệ Hoa Vô Vi (Đức quốc) ăn chay trường. Nhất là trong mấy ngày Đại Hội, tuyệt đối cũng không qua quây thức ăn mặn ... nhìn. Phần tôi, quây chay hay mặn đều có mặt. Món nào bắt mắt thì tôi thử ... chút xíu, mặc dù vẫn nhớ lời Đức Thầy dặn là: "Những ngày Đại Hội chúng ta nên ăn chay để Cửu Huyền Thất Tổ được thanh nhẹ". Tôi rất phục cô Trắc, ngoài ăn chay 100%; cô có thêm một điểm hay nữa. Thấy cô Trắc cứ ngồi thẳng lưng, nhắm mắt, tôi lo xe chạy đường dài, có khi phải thẳng gấp, nên nhắc cô hãy dựa lưng vào thành ghế phía sau nghỉ. Suốt hơn 12 tiếng đồng hồ, cô vẫn nhắm mắt, thẳng lưng. À, thì ra cô Trắc thiền và ngủ ngời. Thình thoảng tôi quay sang nhìn xem cô ta có gục - cà toong - để cười - mà ... chờ mãi không thấy, tôi buồn ngủ quá, nên ... dựa lưng vào ghế ngủ... cho khỏe.

Kính chào quý vị & các bạn,
Mát

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 12 tháng 5 năm 1973

Quang kiến trăm thặng nan luận tiên
Tu hành tâm tịnh sắc duyên tiên
Phân minh đáo xứ tầm chơn giải
Sở nguyện sở hành thấu cảnh tiên

Người tu đắc pháp dạng duyên
Giải thông nội tạng nối liền thiên cơ
Phân minh từ giấc từ giờ
Mất mờ trở sáng ước mơ chẳng còn
Bộ đầu sáng suốt điển tròn
Quy nguyên chơn trạng chẳng còn si mê
Nội tâm chỉ hướng trở về
Quê xưa chốn cũ mọi bề yên vui
Phân minh thể cảnh tạp mùi
Tan rồi lại tụ, tụ rồi lại tan
Thế gian cho đến thiên đàng
Tâm ta sáng suốt trấn an mọi bề
Tịnh tâm tự hướng trở về
Chơn như hư cảnh khỏi mê thế tình
Tĩnh Trời quả thật đẹp xinh
Bồng lai tiên cảnh âm thanh khác thường
Mọi điều sáng tỏ như gương
Tâm không mê loạn hành hương cõi Trời
Hồn thời sống cõi thanh thoi
Vía hồn tạm trú chuyển dời thế sanh
Chuyên lo tu luyện chuyên hành
Giải thông đời đạo không tranh không lời.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Bảy

ĐẠO ĐỊA NGỤC CẮT THẬN CHO CHUỘT GẶM

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 19 tháng 8 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Canh thâm dạ tịnh nguyệt đương thiên
Đời lĩnh Dương Sinh hạ cửu tuyền
Phụng chỉ trước thư kinh nhất tại
Độ mê khuyến thế biến tam thiên.*

Dịch

Trăng khuya vắng vặc giữa trời đêm
Hướng dẫn Dương Sinh xuống cửu tuyền
Phụng chỉ trọn năm mong viết sách
Ba ngàn thế giới độ mê lầm.

Tế Phật: Quý đường phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký đến nay đã qua một năm. Ta được vinh dự hướng dẫn thánh bút Dương Thiện Sinh quan sát âm phủ để biết rõ tình hình cùng gặp gỡ các tội hồn địa ngục quá gặp ghênh, đi lại thật là vất vả cực khổ. Địa Ngục Du Ký sẽ là bộ đại kỳ thư trong thiên hạ ứng thiên mệnh mà giáng thế, nhân thiện nam tín nữ thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung lãnh chỉ phát huy đạo giáo. Hơn nữa lại có thánh bút Dương Thiện Sinh tinh thần cực kỳ sáng suốt mới hoàn thành nổi nhiệm vụ của Tiên Thánh khiến lòng ta cũng có chút an ủi. Địa Ngục Du Ký trước tác đến nay đã được hơn nửa bộ, tuy chưa hoàn tất nhưng ta hy vọng chư sinh hãy gắng chịu cực đừng có trễ nãi. Một khi sách hoàn thành thì công của Dương Sinh vượt qua tam đại. Nhân giờ đạo thăm âm phủ đã tới, Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Đa tạ ân sư, trải qua một năm cực nhọc, nhờ ơn thầy đã tận tình chỉ giáo, không điểm nào là con không thấu triệt. Con chỉ tiếc là tính con còn non dại cho nên không lĩnh ngộ được hết những điều ân sư dạy dỗ. Kính xin ân sư ban thêm linh quang cho con bởi vì con vừa mới từ Đầu Nam Cẩm Tu Đường gấp rút trở về, tinh thần con mệt mỏi, ân sư có thể ban cho con một viên linh đơn để cho tinh thần con thêm vững mạnh.

Tế Phật: Tuy quá khổ cực, vậy mà con cũng dốc lòng tin tưởng, một lần nữa ta ban thêm cho con một viên linh đơn. Con cũng biết từ khi bắt đầu soạn sách Địa Ngục Du Ký, thân thể của con mỗi ngày một khang kiện, Tiên Phật ở trong cõi vô hình cũng đã ban cho con rất nhiều sinh lực. Nay ta lại đặc biệt cho con thêm ba viên linh đơn nữa, mau uống đi rồi chuẩn bị đạo âm ty.

Dương Sinh: Muôn phần cảm kích vì ân sư đã hiển hóa giúp đỡ. Con bị đau bao tử nhiều năm, nhưng từ khi phụng chỉ soạn sách tới nay, dần dần không uống thuốc mà khỏi. Ngày hôm nay được ân sư ban thêm linh đơn uống vào tâm thần thấy vô cùng sáng khoái, thâm tạ ân sư.

Tế Phật: Thời giờ đã trễ, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.....

Tế Phật: Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Thưa trước mặt là ngục gì? Tại sao lại có tiếng người khóc thảm và tiếng chuột kêu vang?

Tế Phật: Trước mắt là Lục Điện, chốn cai quản mười sáu tiểu địa ngục cắt thận cho chuột gặm. Ngục Quan và các Tướng Quân đã tới, mau tiến lên phía trước chào hỏi.

Dương Sinh: Phải, phải! Xin bái kiến Ngục Quan và Tướng Quân. Tôi thuộc Thánh Hiền Đường ở

Đài Trung tên là Dương Sinh, bữa nay theo ân sư đến thăm viếng quý ngục, xin được chỉ giáo cùng giúp đỡ phương tiện.

Ngục Quan: Hãy đứng lên, chớ quá lễ độ. Bản ngục đã nhận được chỉ dụ của Minh Vương nên biết Tể Phật cùng Dương Thiện Sinh sẽ đến tham quan đề soạn sách. Xin theo chúng tôi vào trong ngục.

Dương Sinh: Đa tạ sự tiếp đãi ân cần của Ngục Quan. Trong ngục đầy chuột già nhấm tội hồn tấn công, các tội hồn thì lăn lộn dưới đất, hai tay không chống cự lại với chuột, chỉ nghe kêu khóc một cách điên cuồng, chẳng biết họ đã phạm phải những tội gì?

Ngục Quan: Ngục này toàn là tội nhân phái nam, lúc sống tham dâm hiếp sát, hoặc phạm vào thanh quy giới luật của sắc quý. Sanh tiền tham dâm, phá hoại đạo đức, cho nên đề trừng phạt phải cắt đứt dương vật. Đàn chuột lớn cắn nhai như vậy là ý muốn trừ cho tuyệt nọc dâm dục.

Tể Phật: Hình phạt này thật là đau đớn vô cùng. Tục ngữ có câu: “*Trảm thảo bất trừ căn, xuân phong xuy hựu sinh*” (Trừ cỏ không trừ tận rễ, gió xuân thổi nó lại sinh) cho nên bọn này vì ham thích gió xuân do đó phải chịu hình phạt này vậy.

Ngục Quan: Tôi sai áp giải mấy tội hồn lại đây để nó thuật lại những hành vi bất lương lúc còn tại thế khiến phải tới đây chịu hình phạt.

Dương Sinh: Tốt lắm. Những tội hồn kia hai tay bị trói, gập lũ chuột tấn công, có kẻ thì kêu khóc, có kẻ thì lăn lộn giãy giụa, còn lũ chuột lại dữ như mèo, xem ra hung hãn vô cùng, chúng cắn người như mèo ăn chuột vậy.

Tể Phật: Cảnh này chính là cảnh chuột già cắn bao bố ăn hạt nhân vậy. Nhìn cảnh máu tươi chảy lênh láng thật đáng thương cho chúng sinh, chỉ vì ham hưởng thụ khoái lạc nhất thời để đến nỗi bây giờ phải gánh chịu cảnh này.

Ngục Quan: Tôi đã dẫn ra đây hai tội hồn. Đây hai tội hồn kia, đây là Tể Phật cùng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung. Hai vị lãnh sắc chỉ của Ngọc Đế xuống âm phủ quan sát để viết sách. Các người mau thuật lại những hành vi ác độc lúc còn sinh tiền để làm tài liệu viết vào sách Địa Ngục Du Ký hầu khuyên răn người đời.

Tội Hồn: Tôi lúc sinh tiền đã nhập thánh môn tu đạo, trì trai giữ giới nhất định không kết hôn để khỏi sinh con đẻ cái. Sau vì sinh tình nên không giữ nổi, đã cùng một nữ đồng đạo phá bỏ giới luật, luyện ái lẫn nhau uống phỉ cả tắc lòng thành tu đạo. Sau khi chết không những chẳng tới được thiên

đường mà còn bị quỷ vô thường Hắc Bạch áp giải xuống âm phủ để đài gương soi ác nghiệp chiếu rọi lại những hành vi xấu xa thuở trước khiến không còn chối cãi được. Sau đó tôi bị chuyển giao qua Lục Điện. Biện Thành Vương cả giận mắng tôi là thân đã nhập cửa thánh biết pháp mà lại còn phạm pháp thành tội nặng hơn một bậc, cho nên tôi bị xử đày ở Địa Ngục Chuột Cắn Thận. Đầu tiên tôi bị âm binh cắt mất sinh thực khí, sau đó bị trói và quăng xuống đất cho chuột cắn. Hằng ngày tâm trí điên loạn đau khổ vô cùng, tiếc rằng chỉ vì sai lầm một bước mà thành cái hận nghìn đời. Mong rằng những ai đã nhập cửa thánh ở cõi thế gian nên giữ Thánh quy, nếu không sau khi chết chẳng những không được công quả gì mà còn bị đền tội.

Tể Phật: Tục ngữ viết: “*Trì trai cần trí đỗ tề vi giới*” (Đã giữ trai giới tu hành thì phải cần thận xác thịt) chính là lẽ đó. Trước không lo tu thanh tịnh khiến hiện tại âm binh cùng chuột già lo tu chính giùm người để cho người thanh tịnh lại, quả là tội báo tự lãnh.

Ngục Quan: Tội hồn thứ hai mau thuật lại những hành vi lúc còn sống.

Tội Hồn: Khi tôi còn là học sinh trung học đệ nhất cấp, bị bạn xấu dẫn dụ tới chốn ăn chơi, sau này có tiền tôi lại đến đó tiêu khiển. Sau cùng tôi rủ lữ bạn tới đó phiêu lưu một trận gió mưa cùng gái giang hồ, khiến có kẻ bị bệnh phong tình. Bởi phạm phải lỗi đó nên lúc chết bị áp giải tới đây chịu tội, thống khổ không cách nào tả hết. Lúc sống chơi bời khi chết phải tới đây tháng năm chịu nạn thật là hối hận cũng không kịp nữa.

Ngục Quan: Thiếu thời không chịu chăm lo học hành lại ham trò vầy hoa nghịch liễu, chưa kết hôn mà đã dám coi thường trinh tiết chẳng gắng giữ gìn. Rủ rê bạn bè vào đường trụy lạc, gốc dâm đã gây nên nghiệp báo cho nên sau khi chết bị đày xuống ngục này là lẽ đương nhiên.

Dương Sinh: Thấy bọn họ thật đều đáng thương. Trong ngục giam tội hồn quá đông, không rõ họ phạm những tội gì mà phải tới đây thụ hình?

Ngục Quan: Bản ngục mỗi ngày có hàng ngàn tội hồn mới, cho nên phạm vi các tội ở ngục này rất đông. Phạm những kẻ đàn diều với kỹ nữ, chưa kết hôn mà đã đến nhà chứa phá trinh, kiếm nơi kín đáo hành lạc; đã kết hôn rồi mà còn phạm tội gian dâm, đã vào cửa Phật cửa Thánh mà còn phạm dâm, tội loạn luân, bề hội đồng. Gốc dâm này quá sâu, tất cả đều phải tới đây thụ hình.

Tế Phậ: Ta khuyên người đời chớ bao giờ phạm vào tội dâm. Đó là tội rất nặng, nhất là kẻ đã tu đạo mà không đề cao cảnh giác lỡ phạm vào tội dâm thì không thể tha thứ được. Chẳng những bị đày ở Ngục Mối Tim thuộc Đệ Ngũ Điện mà còn bị lần lượt chuyển giao qua các ngục khác chịu thêm hình phạt. Nhưng Trời Đất vốn hiếu sinh mở lối, một khi đọc sách Địa Ngục Du Ký rồi mà quyết tâm sám hối sửa đổi lỗi lầm, ấn tống sách để khuyên đời đừng phạm vào những tội đó nữa, thời đức Ngọc Đế sẽ có chỉ dụ giảm khinh hoặc miễn hẳn tội cho. Vì thời giờ đã trễ, Dương Sinh mau chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Đa tạ Ngọc Quan và chư vị Tướng Quân đã ân cần tiếp đãi, chúng tôi xin cáo từ.

Ngục Quan: Các vị Tướng Quân hàng ngũ chính tề đưa tiễn khách.

Tế Phậ: Dương Sinh mau lên đài sen chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Con đã sửa soạn xong, mời ân sư trở lại trần gian.

Tế Phậ: Đã về tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

